'ऊरू', मूलयुक्तौ कुरुत। 'अस्य' पशोः, 'वङ्क्रयः' वक्राणि पार्श्वस्थीनि 'षड्विंशतिः', भवन्ति, ताः सर्व्वाः 'अनुष्ठ्या' अनुष्ठानक्रमेण स्वस्थानगतानि, 'उच्चावयतात्' उद्धरत। 'गात्रं गात्रं' सर्व्वस्यावदानीयमङ्गं, 'अनूनं कृणुतात्' अविकलं कुरुत। 'ऊबध्यगोहं' पुरीषगूहनस्थानं, 'पार्थिवं खनतात्' पृथिवीसम्बन्धमवटं खनत। 'असृग्' रुधिरेण, 'रक्षः सꣳ सृजतात्' पिशितलोलुपं राक्षसादि संयोजयत। 'अस्य' पशोः, 'वनिष्टु' गुदसदृशमात्रं मांसं, 'माराविष्ट'लूनं छिन्नं माकुरुत। 'उरूकं मन्यमानाः' पक्षिविशेषाकारमवगच्छन्तः, ऊलूकसदृशं वनिष्टुं तथैवोद्धरत न तु मध्यतः छिन्नं कुरुतेत्यर्थः। 'वः' युष्माकमेवं कुर्व्वतां, सम्बन्धिनि 'तोके' पुत्रे, 'तनये' तदीयापत्ये, च 'रविता' शमयिता, 'नेत्' नैव, 'रवत्' 'रूयात्' यथा शास्त्रं छेदने क्रियमाणे भवतां गृहे पुत्रपौत्रादिनिमित्तं रोदनं न भवतीत्यर्थः। हे 'शमितारः', दैव्या मनुष्याश्च हे 'अध्रिगो' तेषु मुख्यदेव, यूयं सर्व्वेऽपि 'शमीध्वं' विशशनादिना पशुं संस्कुरुध्वं। पुनरपि विशेषाकारेणोच्यते। 'सुशमि' सुष्ठुशमनं शास्त्रीयविशसनं यथा भवति तथा, 'समीध्वं' पशुं शमयत, संज्ञपयत, हे 'अध्रिगो', इतरैः सह यूयं सर्व्वे 'शमीध्वं' सर्व्वथा शमयत। न त्वपचरितं शमनं कुरुत। क्रूरं कर्म्मेति मत्वा तदुपेक्षणं माभूदिति पुनः पुनर्व्वचनम्॥

कल्पः। अथाप्येतं जयं जपत्यध्रिगुश्च इति। पाठस्तु। "अध्रिगुश्चापापश्च। उभौ देवानाꣳ शमितारौ। ताविमं पशुꣳ